HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

8 noiembrie 2007 *

În cauza T-194/04,

The Bavarian Lager Co. Ltd, cu sediul în Clitheroe (Regatul Unit), reprezentată inițial de domnii J. Pearson și C. Bright și ulterior de domnii J. Webber și M. Readings, solicitors,

reclamantă,

susținută de

Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (AEPD), reprezentată de domnul H. Hijmans, în calitate de agent,

intervenientă,

* Limba de procedură: engleza.

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii C. Docksey și P. Aalto, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei Comisiei din 18 martie 2004 prin care a fost respinsă cererea reclamantei de a-i fi încuviințat accesul la conținutul complet al procesului-verbal al reuniunii desfășurate în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și o cerere de constatare a faptului că, în mod eronat, Comisia a încetat procedura declanșată împotriva guvernului Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în temeiul articolului 169 din Tratatul CE (devenit articolul 226 CE),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a treia),

compus din domnul M. Jaeger, președinte, doamna V. Tiili și domnul O. Czúcz, judecători,

grefier: doamna C. Kristensen, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 septembrie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

1 În temeiul articolului 6 UE:

„(1) Uniunea se întemeiază pe principiile libertății, democrației, respectării drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale statului de drept, principii care sunt comune statelor membre.

(2) Uniunea respectă drepturile fundamentale, astfel cum sunt acestea garantate de Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, precum și astfel cum rezultă acestea din tradițiile constituționale comune ale statelor membre, ca principii generale ale dreptului comunitar.

[…]”

2 Potrivit articolului 255 CE:

„(1) Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică, care are reședința sau sediul într-un stat membru, are drept de acces la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei, sub rezerva principiilor și condițiilor care vor fi stabilite în conformitate cu alineatele (2) și (3).

(2) Principiile generale și limitele care, din motive de interes public sau privat, reglementează exercitarea dreptului de acces la documente, se stabilesc de către Consiliu, hotărând în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 251 [CE], în următorii doi ani de la intrarea în vigoare a Tratatului de la Amsterdam.

[…]”

3 Regulamentul (CE) nr. 1049/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 30 mai 2001 privind accesul public la documentele Parlamentului European, ale Consiliului și ale Comisiei (JO L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76) definește principiile, condițiile și limitele dreptului de acces la documentele acestor instituții prevăzut la articolul 255 CE. Acest regulament se aplică începând cu 3 decembrie 2001.

4 Decizia Comisiei 2001/937/CECO, CE, Euratom din 5 decembrie 2001 de modificare a regulamentului său de procedură (JO L 345, p. 94, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 148) a abrogat Decizia Comisiei 94/90/CECO, CE, Euratom din 8 februarie 1994 privind accesul public la documentele Comisiei (JO L 46, p. 58) care asigura punerea în aplicare, la nivelul Comisiei, a codului de conduită privind accesul public la documentele Consiliului și ale Comisiei (JO 1993, L 340, p. 41, denumit în continuare „codul de conduită”).

5 Considerentele (4) și (11) din Regulamentul nr. 1049/2001 au următorul cuprins:

„(4) Prezentul regulament vizează conferirea celui mai mare efect posibil dreptului de acces public la documente și definirea principiilor generale și a limitelor, în conformitate cu articolul 255 alineatul (2) […] CE.

[…]

(11) În principiu, publicul ar trebui să aibă acces la toate documentele instituțiilor. Cu toate acestea, anumite interese publice și private ar trebui protejate printr-un regim de excepțări. Ar trebui să li se permită instituțiilor să-și protejeze consultările și deliberările interne, în cazul în care este necesar pentru păstrarea capacității lor de a-și îndeplini misiunile. La evaluarea necesității unei excepțări, instituțiile ar trebui să țină seama de principiile consacrate de legislația comunitară în materie de protecție a datelor personale în toate domeniile de activitate ale Uniunii.”

6 Articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001 privind excepțiile de la dreptul la acces:

„(1) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

[…]

(b) vieții private și integrității individului, în special în conformitate cu legislația comunitară privind protecția datelor personale.

(2) Instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției:

[…]

— obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit,

cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

(3) Accesul la un document întocmit de o instituție pentru uzul său intern sau primit de o instituție și referitor la o chestiune pentru care instituția nu a luat încă nici o decizie este refuzat în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

Accesul la un document conținând avize destinate uzului intern în cadrul deliberărilor și al consultărilor preliminare în cadrul instituției în cauză este refuzat chiar și după luarea deciziei, în cazul în care divulgarea conținutului acestuia ar aduce gravă atingere procesului decizional al acestei instituții, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

[…]

(6) În cazul în care doar o parte a documentului cerut se încadrează într-una sau mai multe din excepțiile menționate anterior, celelalte părți ale documentului se divulgă […]”

7 Articolul 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede că „[s]olicitantul nu este obligat să își motiveze cererea”.

8 Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, p. 31, Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10) impune statelor membre să asigure protecția drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului la viață privată, în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal, pentru a asigura libera circulație a datelor cu caracter personal la nivelul Comunității.

9 Articolul 286 CE prevede că actele comunitare privind protecția persoanelor fizice în legătură cu prelucrarea datelor cu caracter personal și cu libera circulație a datelor respective se aplică instituțiilor și organelor comunitare.

10 Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO 2001, L 8, p. 1, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142) a fost adoptat în temeiul articolului 286 CE.

11 Potrivit considerentului (15) al Regulamentului nr. 45/2001:

„[…] Accesul la documente, inclusiv condițiile de acces la documente conținând date cu caracter personal, este reglementat prin normele adoptate în temeiul articolului 255 […] CE sub incidența căruia intră și titlurile V și VI din Tratatul [UE]."

12 Regulamentul nr. 45/2001 prevede:

„[…]

Articolul 1

Obiectul regulamentului

(1) În conformitate cu prezentul regulament, instituțiile și organele instituite de către sau în temeiul tratatelor de instituire a Comunităților Europene, denumite în continuare «instituții sau organe comunitare», protejează drepturile și libertățile fundamentale ale persoanelor fizice, în special dreptul acestora la viață privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și nu limitează sau interzic libera circulație a datelor cu caracter personal între acestea sau către destinatarii aflați sub incidența legislației interne a statelor membre care pun în aplicare Directiva 95/46 […]

(2) Autoritatea independentă de supraveghere instituită în temeiul prezentului regulament, denumită în continuare Autoritatea europeană pentru protecția datelor, monitorizează aplicarea dispozițiilor prezentului regulament în cazul tuturor prelucrărilor de date efectuate de către o instituție sau un organ comunitar.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

(a) «date cu caracter personal» înseamnă orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă […]; o persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un număr de identificare sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale;

(b) «prelucrarea datelor cu caracter personal» […] înseamnă orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal, prin mijloace automate sau neautomate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, blocarea, ștergerea sau distrugerea;

(c) «sistem de evidență a datelor cu caracter personal» […] înseamnă orice serie structurată de date cu caracter personal accesibile conform unor criterii specifice, fie ele centralizate, descentralizate sau repartizate după criterii funcționale sau geografice;

[…]

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică prelucrării de date cu caracter personal din cadrul tuturor instituțiilor și organelor comunitare în măsura în care această prelucrare este efectuată prin desfășurarea tuturor sau a unei părți a activităților care intră sub incidența dreptului comunitar.

(2) Prezentul regulament se aplică prelucrării de date cu caracter personal, efectuate total sau parțial prin mijloace automatizate, precum și prelucrării prin alte mijloace decât cele automatizate a datelor cu caracter personal care fac parte dintr-un sistem de evidență sau care sunt destinate să facă parte dintr-un sistem de evidență.

[…]

Articolul 4

Calitatea datelor

(1) Datele cu caracter personal trebuie să fie:

(a) prelucrate în mod corect și legal;

(b) colectate în scopuri determinate, explicite și legitime și să nu fie prelucrate ulterior într-un mod incompatibil cu aceste scopuri […]

[…]

Articolul 5

Legalitatea prelucrării

Datele cu caracter personal pot fi prelucrate numai în cazul în care:

(a) prelucrarea este necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de interes public în temeiul tratatelor de instituire a Comunităților Europene sau a altor instrumente legislative adoptate în temeiul tratatelor sau care aparțin de domeniul exercitării legitime a autorității publice cu care este învestită instituția sau organul comunitar sau un terț căruia îi sunt dezvăluite datele sau

(b) prelucrarea este necesară pentru a se respecta obligația legală a operatorului sau

[…]

(d) persoana vizată și-a dat în mod clar consimțământul […]

Articolul 8

Transferul de date cu caracter personal către destinatari, alții decât instituțiile și organele comunitare, reglementat de Directiva 95/46 […]

Fără a aduce atingere articolelor 4, 5, 6 și 10, datele cu caracter personal sunt transferate numai către destinatari aflați sub incidența legislației interne adoptate pentru punerea în aplicare a Directivei 95/46 […]:

(a) în cazul în care destinatarul demonstrează că datele sunt necesare pentru îndeplinirea unei sarcini de interes public sau că țin de domeniul exercitării autorității publice sau

(b) în cazul în care destinatarul demonstrează că există necesitatea transferului de date și în care nu există niciun motiv să se presupună că transferul ar putea aduce atingere intereselor legitime ale persoanei vizate.

[…]

Articolul 18

Dreptul la opoziție al persoanei vizate

Persoana vizată are dreptul:

(a) de a se opune în orice moment, din motive întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, ca datele care o privesc să facă obiectul unei prelucrări, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 5 literele (b), (c) și (d). În cazul în care opoziția este justificată, prelucrarea în cauză nu mai poate viza aceste date;

[…]"

13 Articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (CEDO), prevede:

„(1) Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale.

(2) Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora."

14 Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, proclamată la 7 decembrie 2000 la Nisa (JO 2000, C 364, p. 1, JO 2007, C 303, p. 1, denumită în continuare „carta"), prevede:

„*Articolul 7*

Respectarea vieții private și de familie

Orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.

Articolul 8

Protecția datelor cu caracter personal

(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc.

(2) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege. Orice persoană are dreptul de acces la datele colectate care o privesc, precum și dreptul de a obține rectificarea acestora.

(3) Respectarea acestor norme se supune controlului unei autorități independente.

[…]

Articolul 42

Dreptul de acces la documente

Orice cetățean al Uniunii și orice persoană fizică sau juridică care are reședința sau sediul social într-un stat membru are dreptul de acces la documentele Parlamentului, ale Consiliului și ale Comisiei.

[…]"

Istoricul cauzei

15 Reclamanta este o societate comercială înființată la 28 mai 1992 cu scopul de a importa bere germană pentru magazinele specializate în vânzarea de băuturi alcoolice din Regatul Unit, situate în special în nordul Angliei.

16 Totuși, reclamanta nu a putut să își vândă produsul, întrucât numeroase magazine specializate în vânzarea de băuturi alcoolice din Regatul Unit încheiaseră contracte de cumpărare exclusivă care le obligau să se aprovizioneze cu bere de la anumiți producători.

17 În temeiul Supply of Beer (Tied Estate) Order 1989 SI 1989/2390 (regulament din Regatul Unit privind aprovizionarea cu bere), producătorii de bere britanici, care dețin drepturi în mai mult de 2 000 de puburi, sunt obligați să acorde administratorilor acestor localuri posibilitatea de a achiziționa bere provenind de la alt producător cu condiția ca, potrivit articolului 7 alineatul 2 litera a din regulamentul menționat, berea să fie livrată la butoi și să aibă o concentrație de alcool de peste 1,2 % în volum. Această dispoziție este cunoscută sub denumirea de „Guest Beer Provision" (denumită în continuare „GBP").

18 Or, majoritatea berilor produse în afara Regatului Unit nu pot fi considerate „livrate la butoi", în sensul GBP, și prin urmare nu intră în domeniul de aplicare al acestei dispoziții.

19 Apreciind că GBP reprezintă o măsură cu efect echivalent unei restricții cantitative la import și că este, așadar, incompatibilă cu articolul 30 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 28 CE), reclamanta a introdus o plângere la Comisie prin scrisoarea din 3 aprilie 1993, înregistrată sub numărul P/93/4490/UK.

20 În urma anchetei pe care a efectuat-o, Comisia a decis, la 12 aprilie 1995, să declanșeze o procedură împotriva Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord în temeiul articolului 169 din Tratatul CE (devenit articolul 226 CE). Comisia a informat-o pe reclamantă, la 28 septembrie 1995, asupra existenței acestei anchete și a expedierii scrisorii de punere în întârziere Regatului Unit, la 15 septembrie 1995. La 26 iunie

1996, Comisia a decis să adreseze Regatului Unit un aviz motivat și, la 5 august 1996, a publicat un comunicat de presă prin care a adus la cunoștință această decizie.

21 La 11 octombrie 1996, a avut loc o reuniune (denumită în continuare „reuniunea din 11 octombrie 1996" sau „reuniunea") la care au participat reprezentanți ai Direcției Generale (DG) „Piața internă și servicii financiare" din cadrul Comisiei, ai Ministerului Comerțului și Industriei din Regatul Unit și reprezentanți ai Confederației producătorilor de bere din Piața Comună (denumită în continuare „CBMC"). Prin scrisoarea din 27 august 1996, reclamanta a solicitat să participe la reuniune, dar Comisia a refuzat să dea curs acestei solicitări.

22 La 15 martie 1997, Ministerul Comerțului și Industriei din Regatul Unit a făcut public un proiect de modificare a GBP, potrivit căruia o bere livrată la sticlă putea fi revândută drept bere cu proveniență diferită, precum berea livrată la butoi. După ce Comisia și-a suspendat în două rânduri, la 19 martie 1997 și la 26 iunie 1997, decizia de a adresa un aviz motivat Regatului Unit, șeful Unității 2 „Aplicarea articolelor 30-36 din Tratatul CE (notificare, plângeri, încălcări etc.) și eliminarea restricțiilor privind schimburile" din cadrul Direcției B „Libera circulație a mărfurilor și achizițiile publice" a DG „Piața internă și servicii financiare" a informat-o pe reclamantă, prin scrisoarea din 21 aprilie 1997, că, având în vedere proiectul de modificare a GBP, procedura întemeiată pe articolul 169 din Tratatul CE a fost suspendată și că avizul motivat nu a fost notificat guvernului Regatului Unit. Acesta a precizat că respectiva procedură va înceta de îndată ce va intra în vigoare GBP modificată. GBP în varianta modificată a devenit aplicabilă la 22 august 1997. În consecință, avizul motivat nu a mai fost transmis Regatului Unit, iar Comisia a decis, în cele din urmă, la 10 decembrie 1997, să claseze procedura privind încălcarea obligațiilor.

23 Reclamanta a solicitat directorului general al DG „Piață internă și servicii financiare", prin faxul transmis la 21 martie 1997, o copie a avizului motivat, în temeiul codului de conduită. Această cerere a fost respinsă, ca de altfel și cererea ulterioară în același sens.

24 Prin scrisoarea din 18 septembrie 1997 (denumită în continuare „decizia din 18 septembrie 1997"), secretarul general al Comisiei a confirmat respingerea cererii adresate directorului general al DG „Piață internă și servicii financiare".

25 Împotriva Deciziei din 18 septembrie 1997, reclamanta a introdus o acțiune, înregistrată la Tribunal sub numărul T-309/97. Prin Hotărârea din 14 octombrie 1999, Bavarian Lager/Comisia (T-309/97, Rec., p. II-3217), Tribunalul a respins această acțiune apreciind că realizarea obiectivului în discuție, mai exact acela de a permite statului membru să se conformeze de bunăvoie exigențelor tratatului sau, după caz, de a-i da ocazia să își justifice poziția, ar legitima, în temeiul protecției interesului public, respingerea cererii de acces la un document preparator privind faza anchetei din cadrul procedurii întemeiate pe articolul 169 din Tratatul CE.

26 La 4 mai 1998, reclamanta a adresat Comisiei o cerere de acces la toate documentele depuse în dosarul P/93/4490/UK de către unsprezece societăți și organizații nominalizate și de către trei categorii definite de persoane sau întreprinderi, în aplicarea codului de conduită. Comisia a respins cererea inițială pe motiv că acest cod de conduită este aplicabil numai documentelor al căror autor era Comisia. Cererea de confirmare a fost respinsă cu motivarea că nu Comisia era autoarea documentelor în discuție, iar cererile trebuie adresate autorului.

27 La 8 iulie 1998, reclamanta a depus o plângere la Ombudsmanul European, înregistrată sub numărul 713/98/IJH, precizând prin scrisoarea din 2 februarie 1999 că urmărea să obțină numele reprezentanților CBMC care asistaseră la reuniunea din 11 octombrie 1996 și pe cele ale societăților și ale persoanelor care se încadrau în cele 14 categorii identificate de reclamantă în cererea inițială de acces la documentele conținând comentarii transmise Comisiei în cadrul dosarului P/93/4490/UK.

28 Ca urmare a unui schimb de scrisori între Ombudsman și Comisie, aceasta din urmă a precizat în octombrie și noiembrie 1999 că, la cele 45 de scrisori pe care le-a adresat persoanelor vizate solicitându-le autorizarea de a divulga identitatea acestora reclamantei, a primit 20 de răspunsuri, dintre care 14 pozitive și 6 negative. Comisia a transmis numele și adresa persoanelor care au acceptat să le fie comunicat numele. Reclamanta a indicat Ombudsmanului faptul că informațiile transmise de Comisie continuau să fie incomplete.

29 În proiectul său de recomandare adresat Comisiei în cadrul plângerii 713/98/IJH, din 17 mai 2000, Ombudsmanul a propus Comisiei să comunice reclamantei numele reprezentanților CBMC care au asistat la reuniunea din 11 octombrie 1996 și pe cele ale societăților și ale persoanelor din cele 14 categorii identificate de reclamant în cererea sa inițială de acces la documentele conținând comentariile transmise Comisiei în cadrul dosarului P/93/4490/UK.

30 În avizul său motivat adresat Ombudsmanului la 3 iulie 2000, Comisia a susținut că este necesar consimțământul persoanei vizate, dar a indicat că ar fi în măsură să comunice numele persoanelor care nu au răspuns cererii sale de autorizare pentru că, în lipsa unui răspuns, interesul, drepturile și libertățile persoanelor vizate nu prevalează. În consecință, a adăugat numele altor 25 de persoane.

31 La 23 noiembrie 2000, Ombudsmanul a supus atenției Parlamentului raportul său special, ca urmare a proiectului de recomandare adresat Comisiei în cadrul plângerii 713/98/IJH (denumit în continuare „raportul special”), în cuprinsul căruia concluziona că niciun drept fundamental nu se opune divulgării informațiilor comunicate unei autorități administrative cu titlu confidențial și că Directiva 95/46 nu obligă Comisia să păstreze secret numele persoanelor care i-au comunicat opinii sau informații în cadrul exercitării funcțiilor sale.

32 La 30 septembrie 2002, Ombudsmanul a adresat o scrisoare președintelui Comisiei, domnul Prodi, în care se arăta:

„Ombudsmanul își exprimă temerea că normele privind protecția datelor nu sunt corect interpretate în sensul că presupun existența unui drept general de a participa la activitățile publice în mod anonim. O astfel de interpretare eronată riscă să aducă atingere principiului transparenței și dreptului de acces public la documente, atât la nivel comunitar, cât și în statele membre în care principiul transparenței și al accesului public la documente sunt consacrate prin norme naționale de nivel constituțional."

33 Potrivit comunicatului de presă al Ombudsmanului nr. 23/2001 din 12 decembrie 2001, Parlamentul a adoptat o rezoluție privind raportul special prin care a solicitat Comisiei să furnizeze reclamantei informațiile cerute.

34 Prin e-mailul din 5 decembrie 2003, reclamanta a solicitat Comisiei accesul la documentele menționate la punctul 27 de mai sus în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001.

35 Comisia a răspuns acestei cereri prin scrisoarea din 27 ianuarie 2004 afirmând că putea să divulge conținutul anumitor documente referitoare la reuniune, dar atrăgea atenția reclamantei asupra faptului că din procesul-verbal al reuniunii din 11 octombrie 1996 cinci nume au fost ascunse, întrucât două persoane s-au opus în mod expres divulgării identității lor, iar celelalte trei nu au putut fi contactate de Comisie.

36 Prin e-mailul din 9 februarie 2004, reclamanta a depus o cerere de confirmare în sensul articolului 7 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1049/2001 prin care a solicitat procesul-verbal complet al reuniunii din 11 octombrie 1996 care să cuprindă numele tuturor participanților.

37 Prin scrisoarea din 18 martie 2004 (denumită în continuare „decizia atacată"), Comisia a respins cererea de confirmare formulată de reclamantă. Comisia a confirmat că Regulamentul nr. 45/2001 era aplicabil cererii de divulgare a numelui celorlalți participanți. Totuși, întrucât reclamanta nu a făcut dovada niciunui obiectiv expres și legitim și nici a necesității unei astfel de divulgări, nu sunt întrunite cerințele prevăzute la articolul 8 din regulamentul menționat și este aplicabilă excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001. Comisia a adăugat că, deși normele în materie de protecție a datelor cu caracter personal nu sunt aplicabile, instituția putea totuși să refuze divulgarea celorlalte nume în temeiul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a nu își pune în pericol capacitatea de a efectua anchete.

Procedura și concluziile părților

38 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 27 mai 2004, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

39 Prin Ordonanța din 6 decembrie 2004, președintele Camerei a treia a Tribunalului a admis cererea de intervenție a Republicii Finlanda în susținerea concluziilor reclamantei. Ca urmare a renunțării Republicii Finlanda la cererea sa de intervenție, prin Ordonanța din 27 aprilie 2005, președintele Camerei a treia a dispus radierea cererii de intervenție.

40 Prin actul depus la grefa Tribunalului la 28 februarie 2006, Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (AEPD) a formulat o cerere de intervenție în prezenta procedură în susținerea reclamantei. Prin Ordonanța din 6 iunie 2006, președintele Camerei a treia a Tribunalului a admis cererea de intervenție.

41 În cadrul măsurilor de organizare a procedurii, reclamanta și Comisia au fost invitate să prezinte anumite înscrisuri. Acestea au dat curs cererilor în termenele acordate.

42 Prin Ordonanța din 16 mai 2006, în temeiul articolului 65 litera (b), al articolului 66 alineatul (1) și al articolului 67 alineatul (3) al treilea paragraf din Regulamentul de procedură al Tribunalului, acesta a obligat Comisia să prezinte procesul-verbal complet al reuniunii din 11 octombrie 1996, cuprinzând numele tuturor participanților, și a menționat totodată că acest înscris nu va fi comunicat reclamantei în cadrul prezentei proceduri. Solicitarea a fost îndeplinită.

43 Pledoariile și răspunsurile părților la întrebările orale adresate de către Tribunal au fost ascultate în ședința din 13 septembrie 2006.

44 Reclamanta solicită Tribunalului:

— declararea faptului că acceptarea de către Comisie a modificării GBP operate de guvernul Regatului Unit este contrară articolului 30 din Tratatul CE (devenit articolul 28 CE);

— declararea faptului că modificarea menționată nu trebuia acceptată de Comisie și că, procedând astfel, aceasta a încălcat articolul 30 din Tratatul CE;

— anularea deciziei atacate;

— obligarea Comisiei să comunice numele tuturor persoanelor care au asistat la reuniune;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

45 În cursul ședinței, în susținerea cererii de acces la documente formulată de reclamantă, AEPD a solicitat Tribunalului anularea deciziei atacate.

46 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea, ca inadmisibile, a cererilor privind procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor;

— respingerea cererii de anulare a deciziei atacate;

— respingerea, ca inadmisibilă, a cererii de obligare a Comisiei la divulgarea numelor celorlalte persoane participante la reuniune;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la admisibilitatea cererii adresate Tribunalului de a obliga Comisia să comunice numele tuturor persoanelor care au asistat la reuniune

47 Potrivit unei jurisprudențe constante, Tribunalul nu poate să adreseze somații instituțiilor sau să se substituie acestora în cadrul controlului de legalitate pe care îl exercită. Această limitare a controlului de legalitate se aplică în toate domeniile contencioase de competența Tribunalului, inclusiv în acela referitor la accesul la documente (Hotărârea Tribunalului din 12 iulie 2001, Mattila/Consiliul și Comisia, T-204/99, Rec., p. II-2265, punctul 26, confirmată prin Hotărârea Curții din 22 ianuarie 2004, Mattila/Consiliul și Comisia, C-353/01 P, Rec., p. I-1073, punctul 15).

48 Prin urmare, cererea reclamantei, adresată Tribunalului, de a obliga Comisia să îi comunice acesteia numele tuturor persoanelor care au asistat la reuniunea din 11 octombrie 1996 este inadmisibilă.

Cu privire la clasarea ilegală a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor în temeiul articolului 169 din Tratatul CE

Argumentele părților

49 Potrivit reclamantei, Comisia a acceptat să claseze procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, cu încălcarea articolului 30 din Tratatul CE sau, în subsidiar, a articolului 6 din Tratatul CE (devenit, după modificare, articolul 12 CE), în cadrul acestei proceduri reuniunea din 11 octombrie 1996 constituind un element fundamental.

50 Într-adevăr, dat fiind că solicitarea reclamantei de a asista la reuniune ar fi fost respinsă de Comisie, că aceasta ar fi clasat, în mod eronat, procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, că GBP modificată ar fi continuat să opereze o discriminare împotriva berilor provenind din alte state membre decât Regatul Unit și că pârâta s-ar fi dovedit extrem de reticentă în a divulga numele participanților la reuniune, aceasta din urmă ar fi fost utilizată de guvernul Regatului Unit și de marile societăți producătoare de bere din Regatul Unit ca un mijloc pentru a convinge Comisia să accepte un amendament destinat să-i împiedice pe anumiți importatori de bere, precum reclamanta, să își vândă produsele pe o parte însemnată a pieței britanice. Potrivit reclamantei, această acțiune concertată, care a urmărit clasarea ilegală a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, a avut ca efect, în ceea ce o privește, pierderea unei oportunități și, în consecință, pierderi financiare semnificative. Prin urmare, ar exista o încălcare a articolului 30 din Tratatul CE.

51 Reclamanta arată că GBP modificată este totodată contrară articolului 6 din Tratatul CE în măsura în care aceasta are ca efect instituirea unei discriminări pe motiv de naționalitate sau cetățenie în privința berilor produse în alte state membre decât Regatul Unit.

52 Comisia consideră, în esență, că cererile reclamantei, care vizează constatarea faptului că acceptarea modificării GBP operate de guvernul Regatului Unit este contrară articolului 30 din Tratatul CE, a faptului că această modificare nu ar fi trebuit acceptată și a faptului că, procedând astfel, Comisia a încălcat articolul 30 din Tratatul CE, nu sunt, în mod vădit, admisibile.

Aprecierea Tribunalului

53 Reclamanta solicită Tribunalului să declare că acceptarea de către Comisie a modificării GBP operate de guvernul Regatului Unit este contrară articolelor 30 și 6 din Tratatul CE. Această cerere trebuie înțeleasă în sensul că, în realitate, reclamanta invocă faptul că în mod eronat Comisia a clasat plângerea sa de denunțare a măsurilor pretins contrare dreptului comunitar adoptate de Regatul Unit.

54 În această privință, trebuie amintit că un particular nu poate solicita anularea refuzului Comisiei de a declanșa o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva unui stat membru (Ordonanța Curții din 12 iunie 1992, Asia Motor France/Comisia, C-29/92, Rec., p. I-3935, punctul 21, Ordonanța Tribunalului din 15 martie 2004, Institouto N. Avgerinopoulou și alții/Comisia, T-139/02, Rec., p. I-875, punctul 76, și Ordonanța Tribunalului din 19 septembrie 2005, Aseprofar și Edifa/Comisia, T-247/04, Rec., p. II-3449, punctul 40).

55 Într-adevăr, din articolul 169 din Tratatul CE rezultă că nu există o obligație a Comisiei de a declanșa o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, ci faptul că, în această privință, Comisia dispune de o putere discreționară de apreciere care exclude dreptul particularilor de a pretinde instituției să adopte o anumită poziție și de a introduce o acțiune în anulare împotriva refuzului acesteia de a acționa

(Ordonanța Tribunalului din 16 februarie 1998, Smanor și alții/Comisia, T-182/97, Rec., p. II-271, punctul 27, și Ordonanța Tribunalului în cauza Institouto N. Avgerinopoulou și alții/Comisia, citată anterior, punctul 77).

56 Prin urmare, în speță, reclamanta nu poate solicita anularea refuzului Comisiei de a declanșa procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Regatului Unit pentru motivul că GBP modificată ar încălca articolele 6 și 30 din Tratatul CE. În aceste împrejurări, nu i se poate reproșa Comisiei că, prin clasarea procedurii în discuție, a încălcat aceste articole.

57 În orice caz, presupunând că cererea reclamantei nu urmărește anularea acestui refuz, ci a deciziei de clasare a plângerii sale din 10 decembrie 1997, trebuie amintit că decizia Comisiei de a clasa o plângere prin care i se aduce la cunoștință conduita unui stat susceptibilă să conducă la inițierea unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nu are forță obligatorie și nu constituie, prin urmare, un act atacabil (Ordonanța Tribunalului Aseprofar și Edifa/Comisia, citată anterior, punctul 48). În plus, acțiunea ar fi în mod vădit tardivă în raport cu data acestei decizii.

58 În aceste împrejurări, motivele invocate de reclamantă privind clasarea plângerii formulate sunt inadmisibile.

59 Pe de altă parte, cu privire la motivul invocat de reclamantă, potrivit căruia clasarea ilegală a procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor a avut ca efect, în ceea ce o privește, pierderea unei oportunități și pierderi financiare semnificative, este suficient să se constate că reclamanta nu a formulat o cerere în despăgubiri în cadrul acțiunii sale. Prin urmare, nu este necesară pronunțarea cu privire la acest aspect.

Cu privire la accesul la documente

Argumentele părților

60 Reclamanta arată că, potrivit concluziilor raportului special al Ombudsmanului, excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu este aplicabilă în speță, întrucât Directiva 95/46 nu obligă Comisia să păstreze secret numele persoanelor care îi comunică opinii sau informații. Reclamanta se referă, în această privință, la scrisoarea Ombudsmanului adresată președintelui Comisiei la 30 septembrie 2002, citată la punctul 32 de mai sus, în care acesta reproșează Comisiei că face o aplicare eronată a Directivei 95/46.

61 În plus, nu ar fi aplicabil nici articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001. Într-adevăr, deoarece reuniunea a avut loc în 1996, procesul decizional al Comisiei nu ar putea fi afectat prin divulgarea conținutului documentului decât, eventual, în foarte mică măsură, întrucât de la desfășurarea acestei reuniuni și până la data introducerii acțiunii au trecut șapte ani. Totuși, chiar dacă ar fi aplicabilă această dispoziție, Comisia nu ar putea să o invoce în susținerea refuzului de a divulga informațiile solicitate, pentru că, în speță, ar exista un interes public superior care justifică această divulgare. Într-adevăr, Ombudsmanul și Parlamentul s-ar fi interesat în mod deosebit, în prezenta cauză, de împrejurarea dacă terți influenți și-au făcut cunoscută opinia Comisiei în cel mai mare secret, ceea ce ar fi contrar principiului transparenței.

62 În memoriul său în replică, reclamanta arată că există un element nou în memoriul în apărare, mai precis acela că persoanele ale căror nume a cerut reclamanta să fie divulgate erau reprezentanții CBMC și că acestea au acționat potrivit instrucțiunilor primite de la entitatea pe care o reprezentau. Reclamanta susține că, din moment ce Comisia a dezvăluit că aceste persoane erau reprezentanții CBMC, această afirmație

este în prezent publică, iar reputația Comisiei în privința respectării confidențialității nu ar fi compromisă prin divulgarea numelui acestor persoane.

63 Reclamanta amintește că asociațiile profesionale, de natura CBMC, îi reprezintă, de regulă, pe toți operatorii de pe o anumită piață sau pe majoritatea acestora și că au, așadar, tendința de a prezenta un punct de vedere în numele tuturor operatorilor dintr-un sector. Reputația Comisiei nu ar putea fi compromisă dacă s-ar dovedi că, în cursul reuniunii din 11 octombrie 1996, reprezentanții CBMC ar fi reprezentat un grup determinat de producători de bere în scopul de a menține închiderea pieței berii vândute în magazinele specializate în comercializarea de băuturi alcoolice din Regatul Unit. Potrivit reclamantei, pierderea caracterului confidențial nu prezintă niciun risc dacă informațiile au fost comunicate de către angajații unei astfel de asociații profesionale, cu excepția cazului în care aceasta nu prezintă corect punctul de vedere al tuturor membrilor săi.

64 Reclamanta concluzionează că articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001 impune Comisiei să divulge integral numele participanților la reuniune, precum și observațiile transmise în cadrul procedurii de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și că, în speță, nu își găsește aplicarea niciuna dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001.

65 AEPD arată, în cadrul argumentelor pe care le-a prezentat în cursul ședinței, că pârâta a încălcat articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001. Aceasta se referă, sub acest aspect, la un document intitulat „Accesul public la documente și protecția datelor" (Documente de referință, iulie 2005, nr. 1, AEPD – Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor), care se găsește pe pagina sa de internet.

66 AEPD subliniază necesitatea de a stabili un echilibru optim între protecția datelor cu caracter personal și dreptul fundamental al cetățeanului european de a avea acces la documentele instituțiilor. Or, raționamentul Comisiei nu ar ține cont în mod corect de acest echilibru, care ar fi reglementat în mod explicit prin articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001. Într-adevăr, o cerere de acces la documente s-ar întemeia pe principii democratice și nu ar fi necesar să menționeze motivele pentru care au fost solicitate documentele și, prin urmare, aplicarea articolului 8 din Regulamentul nr. 45/2001 nu ar fi relevantă în speță. Totodată, AEPD consideră că normele privind protecția datelor nu permit să se deducă un drept general de a participa, în mod anonim, la activități publice.

67 Potrivit AEPD, interesul protejat la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 este viața privată, și nu protecția datelor cu caracter personal, care este un concept mult mai larg decât cel al vieții private. Dacă numele unui participant, menționat în procesul-verbal al unei reuniuni, intră în domeniul datelor cu caracter personal, întrucât ar fi dezvăluită identitatea acestei persoane, iar conceptul de protecție a datelor personale este aplicabil acestor date, fie că țin de viața privată sau nu, AEPD amintește că, în cadrul activităților profesionale, divulgarea unui nume nu are, în general, legătură cu viața privată. Prin urmare, AEPD deduce că articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu poate fi invocat de Comisie pentru a refuza divulgarea numelui persoanelor vizate.

68 AEPD concluzionează că, în orice caz, articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 trebuie interpretat în sensul că dreptul de a refuza divulgarea nu este un drept absolut, dar presupune ca viața privată să fie în mod grav sau considerabil afectată, ceea ce trebuie apreciat în lumina normelor și principiilor protecției datelor cu caracter personal. Nu ar exista un drept general recunoscut persoanei vizate de a se opune divulgării. Persoana vizată care se opune divulgării ar trebui să prezinte un motiv plauzibil care să explice de ce divulgarea i-ar putea aduce prejudicii.

69 Potrivit Comisiei, cererea de anulare a deciziei atacate nu este întemeiată. Aceasta constată că, în speță, este vorba de interacțiunea a două drepturi, mai precis a dreptului de acces public la documente și a dreptului la protecția vieții private și a datelor.

70 Pe de o parte, dreptul de acces public la documente conform Regulamentului nr. 1049/2001 ar fi, de regulă, fără restricții și automat și nu ar depinde de interesul particular al persoanei care solicită accesul la un document. Persoana care formulează cererea nu ar fi obligată în mod normal să își motiveze solicitarea.

71 Pe de altă parte, datele cu caracter personal nu ar putea fi divulgate în mod corect și legitim decât în temeiul principiilor fundamentale care guvernează dreptul la viață privată și al dispozițiilor specifice aplicabile în materia prelucrării datelor cu caracter personal. Comisia invocă articolul 8 din CEDO, articolul 286 CE și articolele 7 și 8 din cartă. Dispozițiile din Regulamentul nr. 45/2001 ar impune persoanei care solicită accesul la date cu caracter personal să demonstreze că divulgarea acestor date este necesară, iar Comisiei, să se asigure că divulgarea nu ar aduce atingere intereselor legitime ale persoanei vizate.

72 Comisia observă că reclamanta nu prezintă argumente juridice în susținerea tezei sale, potrivit căreia nu ar fi aplicabilă excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 și ulterior de Regulamentul nr. 45/2001, ci se mulțumește să invoce proiectul de recomandare al Ombudsmanului și rezoluția Parlamentului care îl susține. Or, concluzia Ombudsmanului ar fi întemeiată pe o interpretare a Directivei 95/46 și a codului de conduită, care ar fi fost criticată ulterior de Curte (Hotărârea Curții din 6 martie 2003, Interporc/Comisia, C-41/00 P, Rec., p. I-2125, Hotărârea Tribunalului din 7 decembrie 1999, Interporc/Comisia, T-92/98, Rec., p. II-3521, punctul 70, și Hotărârea Tribunalului din 16 octombrie

2003, Co-Frutta/Comisia, T-47/01, Rec., p. II-4441, punctele 63 și 64). În plus, întrucât ultima cerere de acces a fost introdusă de reclamantă după intrarea în vigoare a Regulamentelor nr. 1049/2001 și nr. 45/2001, refuzul Comisiei de a divulga informațiile solicitate ar trebui analizat în lumina acestor norme. În orice caz, nici Ombudsmanul, nici Parlamentul nu au competența de a da o interpretare definitivă legii.

73 Comisia arată că poziția sa cu privire la domeniul de aplicare a normelor privind protecția datelor cu caracter personal a fost confirmată de Curte. Aceasta ar fi constatat că normele privind protecția datelor cu caracter personal și în special principiul proporționalității sunt aplicabile în materia publicării numelor persoanelor fizice chiar și în cazul în care este vorba de salariați din sectorul public, iar prelucrarea datelor s-a făcut în interes general (Hotărârea Curții din 20 mai 2003, Österreichischer Rundfunk și alții, C-465/00, C-138/01 și C-139/01, Rec., p. I-4989, punctul 64). Această abordare referitoare la Directiva 95/46 ar fi fost ulterior confirmată de Curte prin Hotărârea din 6 noiembrie 2003 Lindqvist (C-101/01, Rec., p. I-12971, punctul 24), potrivit căreia noțiunea „date cu caracter personal" cuprinde fără îndoială numele unei persoane asociat coordonatelor sale telefonice sau unor informații referitoare la condițiile sale de muncă sau la modul de petrecere a timpului liber.

74 Comisia subliniază că metoda specifică ce permite concilierea dreptului de acces public la documente cu dreptul la viață privată și protecția datelor este prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, care trebuie coroborat cu considerentul (11) al regulamentului menționat, potrivit căruia „[l]a evaluarea necesității unei excepțări, instituțiile ar trebui să țină seama de principiile consacrate de legislația comunitară în materie de protecție a datelor personale în toate domeniile de activitate ale Uniunii". Această excepție nu ar trebui pusă în balanță cu un interes public superior care ar justifica divulgarea documentului vizat, în temeiul Regulamentului nr. 1049/2001, ci ar impune în mod specific instituțiilor comunitare să refuze accesul la un document în cazul în care comunicarea acestuia ar pune în pericol protecția vieții private și protecția datelor cu caracter personal.

75 Regulamentul nr. 45/2001 nu ar împiedica divulgarea sau orice alt tip de prelucrare a datelor cu caracter personal de către Comisie, ci ar oferi instrumentul pentru a analiza, de la caz la caz, dacă o instituție poate proceda în mod legal și corect la prelucrarea datelor cu caracter personal și dacă o astfel de prelucrare nu pune în pericol protecția datelor.

76 Comisia subliniază că, dacă, într-un anumit caz și în temeiul Regulamentului nr. 45/2001, prelucrarea se efectuează în mod legal și corect, excepția la dreptul de acces public prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 nu poate fi invocată, iar documentul conținând date cu caracter personal trebuie să fie divulgat. În schimb, în cazul în care prelucrarea solicitată ar fi ilegală și incorectă, iar solicitantul nu ar putea dovedi necesitatea divulgării, Comisia nu ar fi obligată să divulge aceste date.

77 Comisia susține că cele două drepturi în discuție având aceeași natură, fiind de aceeași importanță și de același nivel, trebuie aplicate împreună și, în fiecare caz particular referitor la o cerere de acces la un document public conținând date cu caracter personal, ar trebui găsit un echilibru.

78 Comisia face referire la un raport asupra situației drepturilor fundamentale în Uniunea Europeană și în statele membre, redactat în anul 2002 de către o rețea UE de experți independenți în materia drepturilor fundamentale CFR-CDF, potrivit căruia „având în vedere posibilitatea de a acorda numai un acces parțial la anumite documente, instituția comunitară nu ar trebu[i] să acorde un drept de acces la documente în cazul în care interesul solicitantului nu prezintă niciun raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă în acest mod dreptului persoanei vizate la apărarea vieții sale private în raport cu prelucrarea datelor personale”.

79 Necesitatea unei astfel de abordări echilibrate ar fi fost pusă în evidență de grupul de lucru privind protecția datelor, instituit prin articolul 29 din Directiva 95/46, în Avizul acestuia 5/2001 din 17 mai 2001 cu privire la raportul special al Ombudsmanului. Potrivit acestui aviz:

„Trebuie remarcat […] că obligația de divulgare impusă de legislația privind accesul public la documentele administrative nu instituie o obligație absolută de transparență. Dimpotrivă, potrivit legislației, obligația de a garanta accesul la documente este subordonată respectării dreptului la viață privată și, în consecință, nu justifică o divulgare nelimitată, fără restricții, a datelor cu caracter personal. De altfel, la o consultare simultană a legislației referitoare la accesul public și a legislației privind protecția datelor, rezultă că trebuie efectuată o analiză a circumstanțelor […], de la caz la caz, pentru a găsi un echilibru just între aceste două drepturi. În special, în cadrul acestei analize, legislația privind accesul public la documente poate să prevadă norme distincte aplicabile unor categorii diferite de date sau unor tipuri diferite de persoane vizate."

80 Comisia amintește că Regulamentul nr. 1049/2001 nu prevede o obligație automată și nelimitată de a divulga documente sau părți ale documentelor referitoare la date cu caracter personal, ci că această obligație există numai în măsura în care ea nu contravine normelor aplicabile în materie de protecție a datelor.

81 În speță, Comisia ar fi avut în vedere toate circumstanțele cauzei. În privința reprezentanților autorităților britanice și ai CBMC, reclamanta ar fi fost informată pe larg asupra intereselor și entităților reprezentate la reuniune. În calitate de reprezentanți, persoanele prezente ar fi acționat în conformitate cu instrucțiunile primite de la entitățile pe care le reprezentau și aceasta în calitate de reprezentanți ai acestora din urmă, și nu cu titlu personal. Comisia subliniază că efectele deciziilor adoptate în cursul reuniunii priveau entitățile reprezentate, și nu reprezentanții acestora în mod personal. Așadar, informația referitoare la entitățile reprezentate

ar constitui informația relevantă care trebuia supusă analizei publicului în aplicarea principiului transparenței, iar refuzul Comisiei de a divulga identitatea persoanelor care au reprezentat aceste interese nu ar trebui considerat o atingere adusă drepturilor reclamantei. Comisia ar fi luat în considerare totodată și necesitatea de a nu își pune în pericol capacitatea de a efectua anchete și sursele de informare.

82 În plus, Comisia arată că reclamanta nu și-a îndeplinit în niciun fel obligația de a demonstra necesitatea transferului de date, prevăzută de articolul 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001. Într-adevăr, comunicarea identității participanților nu ar aduce clarificări suplimentare asupra deciziei Comisiei de a încheia procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Având în vedere că a fost divulgat conținutul procesului-verbal, publicul a fost informat pe larg asupra faptelor și argumentelor care au stat la baza deciziei adoptate de Comisie. Prin urmare, dat fiind că nu a fost prezentat niciun motiv specific și valabil care să demonstreze necesitatea divulgării de date cu caracter personal unor terți, Comisia ar fi fost obligată să refuze o astfel de divulgare.

83 Potrivit Comisiei și contrar a ceea ce susține reclamanta în memoriul său în replică, faptul că numele membrilor personalului CBMC sunt publice nu conduce la concluzia că situația este aceeași în privința identității persoanelor care au participat la reuniune. Comisia subliniază că nu rezultă din aceasta că numele anumitor reprezentanți ai unei asociații profesionale care i-au reprezentat interesele la reuniune ar putea fi dedus din publicarea identității întregului personal. Într-adevăr, dacă aceasta ar fi fost situația, reclamanta nu ar fi avut niciun motiv să solicite comunicarea acestor nume. În plus, reclamanta nu ar fi putut sugera că reprezentanții CBMC nu ar fi apărat punctele de vedere ale asociației în cursul reuniunii. Reclamanta nu ar fi demonstrat în ce măsură divulgarea identității persoanelor vizate ar furniza informații mai relevante decât cele cuprinse în procesul-verbal al reuniunii și în celelalte documente distribuite.

84 În ceea ce privește argumentele reclamantei referitoare la pretinsa aplicare a articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, Comisia subliniază că refuzul său de a divulga numele nu s-a întemeiat pe această excepție, ci pe aceea prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din regulamentul menționat.

85 Reclamanta a fost informată că, deși normele în materie de protecția datelor nu erau aplicabile cererii, Comisia ar fi fost îndreptățită să refuze divulgarea, împotriva voinței lor, a numelui celor cinci persoane pentru a nu își pune în pericol capacitatea de a efectua anchete cu privire la presupusele încălcări ale legislației comunitare. Reuniunea din 11 octombrie 1996 ar fi avut loc în cadrul unei astfel de anchete. Dacă numele persoanelor care au furnizat informații Comisiei ar putea fi divulgat împotriva voinței lor, Comisia s-ar găsi în situația de a fi privată de o sursă prețioasă de informare, ceea ce i-ar pune în pericol capacitatea de a efectua astfel de anchete.

86 În plus, Comisia amintește că, în cadrul plângerilor și procedurilor de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, autorii plângerii au posibilitatea de a alege între un regim „confidențial" și unul „neconfidențial". Niciun motiv valabil nu ar permite ca altor părți vizate de procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor să le fie refuzată posibilitatea de a beneficia de același drept.

87 În consecință, excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 ar fi impus ca cele cinci nume cu privire la care s-a păstrat anonimatul să nu fie transmise reclamantei.

88 În sfârșit, Comisia susține că reclamanta nu a făcut dovada „interesului public superior care justifică divulgarea" acestor nume, care s-ar opune aplicării acestei excepții.

89 În speță, divulgarea numelui celorlalte persoane împotriva voinței lor și contrar așteptărilor acestora în ceea ce privește confidențialitatea în cazul în care au colaborat la ancheta privind o presupusă încălcare ar pune în pericol protecția tuturor anchetelor. Așadar, interesul public manifest ar impune păstrarea confidențialității anchetelor mai degrabă decât compromiterea acestora.

Aprecierea Tribunalului

Considerații introductive

90 Trebuie remarcat, cu titlu introductiv, că cererea de acces la conținutul complet al documentului, formulată de reclamantă, precum și cererea sa introductivă se întemeiază pe Regulamentul nr. 1049/2001.

91 Apoi, trebuie amintit că, în decizia atacată, Comisia a considerat că Regulamentul nr. 45/2001 era aplicabil cererii de divulgare a numelui participanților la reuniunea din 11 octombrie 1996. Comisia a considerat că, întrucât reclamanta nu a făcut dovada unui obiectiv expres și legitim și nici a necesității unei astfel de divulgări, nu sunt întrunite cerințele prevăzute la articolul 8 din regulamentul menționat și că este aplicabilă excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001. Aceasta a adăugat că, deși normele în materie de protecție a datelor cu caracter personal nu erau aplicabile, instituția trebuia totuși să refuze divulgarea celorlalte nume în temeiul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 pentru a nu își pune în pericol capacitatea de a efectua anchete.

92 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1049/2001, solicitantul de acces nu este obligat să își motiveze cererea și prin urmare nu trebuie să demonstreze niciun fel de interes pentru a avea acces la documentele solicitate (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 6 iulie 2006, Franchet și Byk/Comisia, T-391/03 și T-70/94, Rec., p. II-2023, punctul 82 și jurisprudența citată).

93 Trebuie amintit totodată că accesul la documentele instituțiilor constituie principiul și că o decizie de refuz este valabilă numai dacă se întemeiază pe una dintre excepțiile prevăzute la articolul 4 din Regulamentul nr. 1049/2001.

94 Potrivit unei jurisprudențe constante, aceste excepții trebuie să fie de strictă interpretare și aplicare, pentru a nu limita aplicarea principiului general consacrat în acest regulament (Hotărârea Curții din 11 ianuarie 2000, Țările de Jos și van der Wal/Comisia, C-174/98 P și C-189/989 P, Rec., p. I-1, punctul 27, Hotărârea Tribunalului din 7 februarie 2002, Kuijer/Consiliul, T-211/00, Rec., p. II-485, punctul 55, și Hotărârea Franchet și Byk/Comisia, citată anterior, punctul 84).

95 În lumina acestei jurisprudențe, trebuie analizat modul în care Comisia a aplicat excepțiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) și la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

Cu privire la excepția referitoare la protecția vieții private și a integrității individului prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001

— Observații introductive privind relația dintre Regulamentul nr. 1049/2001 și Regulamentul nr. 45/2001

96 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care

divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției vieții private și a integrității individului, în special în conformitate cu legislația comunitară privind protecția datelor personale.

97 În această privință, trebuie remarcat că, deși reclamanta se referă în cererea sa introductivă numai la Directiva 95/46, și nu la Regulamentul nr. 45/2001, acțiunea sa trebuie înțeleasă ca vizând regulamentul menționat, deoarece decizia atacată se întemeiază, parțial, pe acest regulament. În cursul ședinței, reclamanta s-a referit de altfel la regulamentul respectiv.

98 În prealabil, trebuie analizată relația existentă între Regulamentul nr. 1049/2001 și Regulamentul nr. 45/2001 în vederea aplicării excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 în speță. În acest scop, nu trebuie pierdut din vedere faptul că regulamentele au obiective diferite. Primul urmărește să asigure cea mai mare transparență posibilă procesului decizional al autorităților publice, precum și informațiilor pe care se întemeiază deciziile acestora. Regulamentul urmărește, așadar, să faciliteze la maximum exercitarea dreptului de acces la documente, precum și să promoveze bunele practici administrative. Al doilea regulament urmărește să asigure protecția drepturilor și a libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului la viață privată, în cursul prelucrării datelor cu caracter personal.

99 Potrivit considerentului (15) al Regulamentului nr. 45/2001, accesul la documente, inclusiv condițiile de acces la documente conținând date cu caracter personal, este reglementat prin normele adoptate în temeiul articolului 255 CE.

100 Prin urmare, accesul la documente conținând date cu caracter personal este reglementat prin Regulamentul nr. 1049/2001, potrivit căruia, în principiu, publicul ar trebui să aibă acces la toate documentele instituțiilor. Acesta prevede totodată că anumite interese publice și private trebuie protejate printr-un regim de exceptări.

101 Astfel, acest regulament prevede o excepție, amintită mai sus, referitoare la cazurile în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției vieții private și integrității individului, în special în conformitate cu legislația comunitară privind protecția datelor cu caracter personal, în care se înscrie Regulamentul nr. 45/2001.

102 Potrivit considerentului (11) al Regulamentului nr. 1049/2001, la evaluarea necesității unei exceptări, instituțiile ar trebui să țină seama de principiile consacrate de legislația comunitară în materie de protecție a datelor personale în toate domeniile de activitate ale Uniunii, prin urmare, și de principiile consacrate în Regulamentul nr. 45/2001.

103 În această privință, trebuie amintite dispozițiile pertinente din Regulamentul nr. 45/2001.

104 În temeiul articolului 2 litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001, „date cu caracter personal" înseamnă orice informație referitoare la o persoană fizică identificată sau identificabilă. O persoană identificabilă este o persoană care poate fi identificată, direct sau indirect, în special prin referire la un număr de identificare sau la unul sau mai multe elemente specifice, proprii identității sale fizice, fiziologice, psihice, economice, culturale sau sociale. Prin urmare, pot fi considerate date cu caracter personal, cu titlu exemplificativ, numele și prenumele, adresa poștală, adresa de poștă electronică, numărul de cont bancar, numărul cărților de credit, numărul de securitate socială, numărul de telefon sau numărul permisului de conducere.

105 În plus, în temeiul articolului 2 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, „prelucrarea datelor cu caracter personal" înseamnă orice operațiune sau serie de operațiuni care se efectuează asupra datelor cu caracter personal, prin mijloace automatizate sau neautomatizate, cum ar fi colectarea, înregistrarea, organizarea, stocarea, adaptarea

sau modificarea, extragerea, consultarea, utilizarea, dezvăluirea prin transmitere, diseminare sau în orice alt mod, alăturarea ori combinarea, precum și blocarea, ștergerea sau distrugerea. Prin urmare, comunicarea datelor prin transmitere, prin diseminare sau în orice alt mod intră în sfera noțiunii „prelucrare" și, astfel, acest regulament prevede, independent de Regulamentul nr. 1049/2001, posibilitatea de a face publice anumite date cu caracter personal.

106 În temeiul articolului 5 literele (a) sau (b) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date, potrivit căruia prelucrarea trebuie să fie necesară pentru îndeplinirea unei sarcini de interes public sau pentru respectarea unei obligații legale a operatorului prelucrării, prelucrarea trebuie să fie licită. Trebuie remarcat că dreptul de acces la documentele instituțiilor recunoscut cetățenilor Uniunii Europene și tuturor persoanelor fizice și juridice care au reședința sau sediul într-un stat membru, prevăzut la articolul 2 din Regulamentul nr. 1049/2001, reprezintă o obligație legală în sensul articolului 5 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001. Prin urmare, dacă Regulamentul nr. 1049/2001 impune comunicarea datelor, ccea ce reprezintă o „prelucrare" în sensul articolului 2 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, articolul 5 din același regulament conferă caracter legal, în această privință, acestei comunicări.

107 În ceea ce privește obligația de a demonstra necesitatea transferului de date, prevăzută la articolul 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, trebuie amintit că accesul la documente conținând date cu caracter personal intră sub incidența Regulamentului nr. 1049/2001 și că, potrivit articolului 6 alineatul (1) din regulament, solicitantul de acces nu este obligat să își motiveze cererea și nu trebuie, așadar, să demonstreze niciun fel de interes pentru a avea acces la documentele solicitate (a se vedea punctul 92 de mai sus). Prin urmare, în cazul în care datele cu caracter personal sunt transferate în aplicarea articolului 2 din Regulamentul nr. 1049/2001, care recunoaște tuturor cetățenilor Uniunii dreptul de acces la documente, această situație intră sub incidența respectivului regulament și, astfel, solicitantul nu trebuie să demonstreze caracterul necesar al divulgării conținutului documentului în sensul articolului 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001. Într-adevăr, dacă solicitantul ar fi obligat să

demonstreze caracterul necesar al transferului, ca o condiție suplimentară impusă prin Regulamentul nr. 45/2001, această exigență ar fi contrară obiectivului Regulamentului nr. 1049/2001, anume acela al accesului cât mai larg al publicului la documentele deținute de instituții.

108 În plus, dat fiind că, în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, se poate refuza accesul la un document, în cazul în care divulgarea conținutului său ar putea aduce atingere protecției vieții private și integrității individului, un transfer care nu intră sub incidența excepției nu poate, în principiu, să aducă atingere intereselor legitime ale persoanei vizate, în sensul articolului 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001.

109 În ceea ce privește dreptul la opoziție al persoanei vizate, articolul 18 din Regulamentul nr. 45/2001 prevede că aceasta are dreptul de a se opune în orice moment, din motive întemeiate și legitime legate de situația sa particulară, ca datele care o privesc să facă obiectul unei prelucrări, cu excepția cazurilor prevăzute, printre altele, la articolul 5 litera (b) din regulamentul menționat. Prin urmare, dat fiind că prelucrarea datelor prevăzută în Regulamentul nr. 1049/2001 reprezintă o obligație legală în sensul articolului 5 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, persoana vizată nu are, în principiu, un drept de opoziție. Totuși, dat fiind că articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 prevede o excepție de la această obligație legală, trebuie avută în vedere, în acest temei, incidența divulgării datelor referitoare la persoana vizată.

110 În această privință, în cazul în care comunicarea acestor date nu aduce atingere protecției vieții private și integrității persoanei vizate, astfel cum impune articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, refuzul persoanei vizate nu poate să împiedice comunicarea documentului.

111 Pe de altă parte, trebuie amintit că dispozițiile Regulamentului nr. 45/2001, în măsura în care reglementează prelucrarea datelor cu caracter personal care pot aduce atingere libertăților fundamentale și, în special, dreptului la viață privată trebuie interpretate, în mod necesar, în lumina drepturilor fundamentale care, potrivit unei jurisprudențe constante, fac parte integrantă din principiile generale de drept a căror respectare o asigură Curtea și Tribunalul (a se vedea prin analogie, în ceea ce privește Directiva 95/46, Hotărârea Österreichischer Rundfunk și alții, citată anterior, punctul 68).

112 Aceste principii au fost preluate în mod expres în articolul 6 alineatul (2) UE, potrivit căruia Uniunea respectă drepturile fundamentale, astfel cum sunt acestea garantate de CEDO, precum și astfel cum rezultă acestea din tradițiile constituționale comune statelor membre, ca principii generale ale dreptului comunitar.

113 În această privință, trebuie remarcat că articolul 8 din CEDO, după ce la alineatul (1) consacră principiul neamestecului autorităților publice în exercitarea dreptului la viață privată, prevede totuși, la alineatul (2), că este admis un astfel de amestec în măsura în care „este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora”.

114 Trebuie remarcat totodată că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea „viață privată” este o noțiune largă, care nu se pretează unei definiții exhaustive. Articolul 8 din CEDO apără și dreptul la identitate și la evoluție personală, precum și dreptul fiecărui individ de a întreține și de a dezvolta relații cu semenii săi și cu lumea exterioară. Niciun motiv de principiu nu permite excluderea activităților profesionale sau comerciale din sfera noțiunii „viață privată” (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Niemitz împotriva Germaniei din 16 decembrie 1992, seria A nr. 251-B, § 29, Hotărârea Amann împotriva Elveției din 16 februarie 2000, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-II, § 65, și Hotărârea Rotaru împotriva României din 4 mai 2000, *Recueil des arrêts et décisions*, 2000-V,

§ 43). Există, așadar, o zonă de interacțiune între un individ și altul, care, chiar într-un context public, poate să intre sub incidența „vieții private" (a se vedea Curtea Europeană a Drepturilor Omului, Hotărârea Peck împotriva Regatului Unit din 28 ianuarie 2003, *Recueil des arrêts et décisions,* 2003-I, § 57 și jurisprudența citată).

115 Pentru a caracteriza existența unei încălcări a articolului 8 din CEDO, trebuie stabilit, în primul rând, dacă există o ingerință în viața privată a persoanei vizate și, în al doilea rând, într-un asemenea caz, dacă această ingerință este justificată. Pentru a fi justificată, ingerința trebuie să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică. Cu privire la ultima condiție, pentru a stabili dacă divulgarea conținutului unui document este „necesară într-o societate democratică", trebuie analizat dacă motivele invocate pentru a o justifica sunt „pertinente și suficiente" și dacă măsurile adoptate sunt proporționale cu scopurile legitime urmărite. În cauzele referitoare la divulgarea datelor cu caracter personal, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că trebuie recunoscută autorităților competente o anumită putere de a stabili un echilibru just între interesele publice și cele private care ar fi concurente. Totuși, această marjă de apreciere trebuie să fie însoțită de un control judecătoresc, iar amploarea sa depinde de factori precum natura și importanța intereselor în joc, precum și gravitatea ingerinței (a se vedea Hotărârea Peck împotriva Regatului Unit, citată anterior, în special § 76 și 77; a se vedea de asemenea Concluziile avocatului general Léger corespunzătoare Hotărârii Curții din 30 mai 2006, Parlamentul/Consiliul și Comisia, C-317/04 și C-318/04, Rec., p. I-4721, I-4724, punctele 226-228).

116 Trebuie constatat că deciziile luate în aplicarea Regulamentului nr. 1049/2001 trebuie să respecte articolul 8 din CEDO, în temeiul articolului 6 alineatul (2) UE. În această privință, trebuie amintit că Regulamentul nr. 1049/2001 stabilește principiile generale și limitele care, pentru motive de interes public sau privat, guvernează exercitarea dreptului de acces la documente, în temeiul articolului 255 alineatul (2) CE. Așadar, articolul 4 alineatul (1) litera (b) din acest regulament prevede o excepție care urmărește să garanteze protecția vieții private și a integrității individului.

117 Pe de altă parte, trebuie amintit că excepțiile de la principiul accesului la documente sunt de strictă interpretare. Excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 se referă numai la datele cu caracter personal care ar putea aduce atingere în mod concret și efectiv respectării vieții private și a integrității individului.

118 Trebuie subliniat totodată că împrejurarea că noțiunea „viață privată” este o noțiune largă, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, și că dreptul la protecția datelor cu caracter personal poate constitui unul dintre aspectele dreptului la respectarea vieții private (a se vedea în acest sens Concluziile avocatului general Léger corespunzătoare Hotărârii Parlamentul/Consiliul și Comisia, citate anterior, punctul 209) nu înseamnă că toate datele cu caracter personal intră în mod necesar în sfera noțiunii „viață privată”.

119 *A fortiori*, nu toate datele cu caracter personal pot, prin natura lor, să aducă atingere vieții private a persoanei vizate. Într-adevăr, în considerentul (33) al Directivei 95/46, se face referire la datele care pot, prin natura lor, să aducă atingere libertăților fundamentale sau vieții private și care nu ar trebui să fie prelucrate fără consimțământul explicit al persoanei vizate, ceea ce indică faptul că nu toate datele sunt de aceeași natură. Astfel de date sensibile pot fi incluse în rândul celor la care se referă articolul 10 din Regulamentul nr. 45/2001, privind prelucrarea unor categorii speciale de date, precum datele care dezvăluie originea rasială sau etnică, convingerile religioase sau filozofice, precum și datele privind sănătatea sau viața sexuală.

120 Din cele ce precedă rezultă că, în speță, pentru a putea determina dacă este aplicabilă excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, trebuie analizat dacă accesul public la numele participanților la reuniunea din 11 octombrie 1996 poate aduce atingere în mod concret și efectiv protecției vieții private și a integrității persoanelor vizate.

— Aplicarea, în speță, a excepției privind atingerea adusă protecției vieții private și a integrității persoanelor vizate, prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001

121 În speță, cererea de acces în discuție poartă asupra procesului-verbal al reuniunii Comisiei, la care au participat reprezentanți ai DG „Piața internă și servicii financiare" din cadrul Comisiei, ai Ministerului Comerțului și Industriei din Regatul Unit și reprezentanți ai CBMC. Acest proces-verbal cuprinde lista participanților la reuniune, grupați în funcție de entitățile în numele și pe seama cărora au participat la reuniune, aceste persoane fiind prezentate prin funcție, inițiala prenumelui, numele lor și, după caz, serviciul, organismul sau asociația din cadrul acestor entități în care își desfășoară activitatea. Textul procesului-verbal nu face referire la persoane fizice, ci la entitățile în discuție, precum CBMC, DG „Piața internă și servicii financiare" sau Ministerul Comerțului și Industriei din Regatul Unit.

122 Trebuie constatat că lista participanților la reuniune cuprinsă în procesul-verbal în discuție conține, astfel, date cu caracter personal în sensul articolului 2 litera (a) din Regulamentul nr. 45/2001, pentru că persoanele care au participat la această reuniune pot fi identificate.

123 Totuși, trebuie constatat că simplul fapt că un document conține date cu caracter personal nu înseamnă în mod necesar că este pusă în discuție viața privată sau integritatea persoanelor vizate, deși activitățile profesionale nu sunt, în principiu, excluse din sfera noțiunii „viață privată" în sensul articolului 8 din CEDO (a se vedea punctul 114 de mai sus și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului citată la acest punct).

124 Într-adevăr, astfel cum a indicat Comisia, persoanele prezente în cursul reuniunii din 11 octombrie 1996 și ale căror nume nu au fost divulgate erau prezente în calitate de reprezentanți ai CBMC și nu cu titlu personal. Comisia a subliniat și faptul că

efectele deciziilor adoptate în cursul reuniunii priveau entitățile reprezentate și nu pe reprezentanții acestora în mod personal.

125 În aceste împrejurări, trebuie constatat că, faptul că procesul-verbal conține numele acestor reprezentanți, nu pune în joc viața privată a persoanelor în discuție, dat fiind că acestea au participat la reuniune în calitate de reprezentanți ai entităților. În plus, astfel cum s-a constatat mai sus, procesul-verbal nu conține propriile opinii ale acestor persoane, ci luări de poziție care pot fi atribuite entităților reprezentate de respectivele persoane.

126 În orice caz, trebuie remarcat că divulgarea numelui reprezentanților CBMC nu poate aduce atingere în mod concret și efectiv protecției vieții private și a integrității persoanelor vizate. Simpla prezență a numelui persoanei vizate pe lista participanților la o reuniune, în calitate de reprezentant al unei entități, nu constituie o astfel de atingere, iar protecția vieții private și a integrității persoanelor vizate nu este pusă în pericol.

127 Această abordare nu este contrazisă de Hotărârea Österreichischer Rundfunk și alții, invocată de Comisie. În această hotărâre, Curtea a considerat că fapta de a colecta date nominale privind veniturile din muncă ale unei persoane în scopul comunicării acestora către terți intră în domeniul de aplicare al articolului 8 din CEDO. Curtea a constatat că, dacă simpla memorizare de către angajator a datelor nominale privind remunerațiile pe care le plătește personalului nu ar putea constitui, în sine, o ingerință în viața privată, comunicarea acestor date unui terț, în speță unei autorități publice, aduce atingere respectării vieții private a persoanelor interesate, oricare ar fi utilizarea ulterioară a informațiilor comunicate în acest mod, și prezintă caracterul unei ingerințe în sensul articolului 8 din CEDO (Hotărârea Österreichischer Rundfunk și alții, citată anterior, punctul 74). Curtea a adăugat că, pentru a stabili existența unei astfel de ingerințe, este puțin important dacă informațiile comunicate prezintă un

caracter sensibil sau dacă persoanele interesate au suferit eventuale dezavantaje ca urmare a acestei ingerințe. Este suficient ca datele privind veniturile încasate de către un lucrător sau de către un pensionar să fie comunicate de angajator unui terț (Hotărârea Österreichischer Rundfunk și alții, citată anterior, punctul 75).

128 Trebuie remarcat că circumstanțele respectivei cauzei sunt diferite de cele din prezenta cauză. Într-adevăr, prezenta cauză intră sub incidența Regulamentului nr. 1049/2001, iar excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) privește numai divulgarea datelor cu caracter personal care pot aduce atingere respectării vieții private și a integrității individului. Or, astfel cum s-a constatat la punctul 119 de mai sus, nu toate datele cu caracter personal pot, prin natura lor, să aducă atingere vieții private a persoanei vizate. În circumstanțele speței, simplul fapt de a divulga participarea unei persoane fizice, reprezentant al unei entități colective în exercitarea atribuțiilor sale profesionale la o reuniune cu o instituție comunitară, cu atât mai mult cu cât opinia proprie exprimată de respectiva persoană cu această ocazie nu poate fi identificată, nu poate fi considerat o ingerință în viața privată. Prin urmare, trebuie făcută distincția între acest fapt și situația invocată în cauza soluționată prin Hotărârea Österreichischer Rundfunk și alții, citată anterior, în care erau în discuție colectarea de către un angajator a unei combinații specifice de date cu caracter personal, mai precis numele persoanelor angajate asociat cu veniturile obținute de către acestea, și comunicarea acestor date unei autorități publice.

129 În Hotărârea Lindqvist, citată anterior, invocată la rândul său de Comisie, Curtea a considerat că operațiunea de a se referi, pe o pagină de internet, la diverse persoane și de a le identifica fie prin nume, fie prin alte mijloace, ca de exemplu numărul de telefon sau informații privind condițiile lor de muncă sau modul de petrecere a timpului liber, constituie „o prelucrare automată, în totalitate sau parțial, a datelor cu caracter personal" în sensul Directivei 95/46 (Hotărârea Lindqvist, citată anterior, punctul 27). Această hotărâre nu este determinantă pentru cazul în speță. Într-adevăr, astfel cum s-a amintit la punctul precedent, prezenta cauză intră sub incidența Regulamentului nr. 1049/2001 și, prin urmare, în afara întrebării dacă speța privește o prelucrare a datelor cu caracter personal, se pune și problema de a stabili dacă divulgarea datelor în discuție ar aduce atingere respectării vieții private și a integrității individului.

130 Abordarea urmată de Tribunal nu contrazice nici jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia respectarea vieții private include dreptul fiecărui individ de a întreține și de a dezvolta relații cu semenii săi și se poate extinde la activități profesionale sau comerciale (a se vedea Hotărârea Niemitz împotriva Germaniei, citată anterior, § 29, Hotărârea Amann împotriva Elveției, citată anterior, § 65, Hotărârea Rotaru împotriva României, citată anterior, § 43, și Hotărârea Peck împotriva Regatului Unit, citată anterior, § 57).

131 Într-adevăr, deși nu este exclus *a priori* ca noțiunea de viață privată să cuprindă anumite aspecte ale activității profesionale a individului, totuși aceasta nu înseamnă că orice activitate profesională este inclusă în ansamblu și în mod necesar în protecția dreptului la respectarea vieții private. Or, Tribunalul consideră că, în circumstanțele speței, simpla participare a reprezentantului unei entități colective la o reuniune cu o instituție comunitară nu intră în sfera noțiunii de viață privată, astfel încât divulgarea conținutului unui proces-verbal care menționează prezența sa la reuniunea amintită nu poate constitui o ingerință în viața sa privată.

132 Prin urmare, divulgarea numelor în discuție nu conduce la o ingerință în viața privată a persoanelor care au participat la reuniune și nu aduce atingere protecției vieții private și integrității acestor persoane.

133 În consecință, Comisia a considerat în mod eronat că excepția prevăzută la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001 își găsește aplicarea în speță.

134 Pe de altă parte, Comisia nu pretinde că, în speță, în momentul colectării datelor, mai precis în cursul reuniunii din 11 octombrie 1996, s-ar fi angajat să păstreze secret numele participanților sau că participanții ar fi solicitat Comisiei, în cursul reuniunii,

să nu le fie dezvăluită identitatea. Numai în anul 1999, la momentul la care Comisia a solicitat autorizarea de a le dezvălui identitatea, anumiți participanți au refuzat să le fie divulgat numele.

135 Or, dat fiind că nu este îndeplinită în speță condiția privind existența unei atingeri aduse protecției vieții private și a integrității persoanei vizate, impusă de articolul 4 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 1049/2001, refuzul persoanei vizate nu poate împiedica divulgarea. În plus, Comisia nici nu a încercat să dovedească împrejurarea că persoanele care au refuzat, după reuniune, să le fie divulgat numele ar fi demonstrat că divulgarea ar fi adus atingere protecției vieții lor private și a integrității lor.

136 În această privință, trebuie reținut totodată că, în definitiv, numai două dintre persoanele în discuție au refuzat cererea Comisiei și că aceasta nu a fost în măsură să le contacteze pe celelalte trei persoane în discuție, ale căror nume nu au fost, nici acestea, divulgate (a se vedea punctul 35 de mai sus).

137 Persoanele care au participat la această reuniune nu au putut considera că opiniile exprimate în numele și pe seama entităților pe care le reprezentau beneficiau de un regim de confidențialitate. Trebuie amintit că, în speță, era vorba de o reuniune desfășurată în cadrul unui proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor. Chiar dacă autorul plângerii poate, în cadrul unei astfel de proceduri, în temeiul normelor interne ale Comisiei, să opteze pentru un regim de confidențialitate, un astfel de regim nu este prevăzut pentru celelalte persoane care participă la anchete. Mai mult, întrucât Comisia a divulgat conținutul procesului-verbal, chiar dacă din acesta lipseau anumite nume, este clar că aceasta a considerat că nu era vorba de informații care constituie secret profesional. Regulamentul nr. 45/2001 nu impune Comisiei să păstreze secret numele persoanelor care îi comunică opinii sau informații privind exercitarea funcțiilor acesteia.

138 În ceea ce privește argumentul Comisiei, potrivit căruia reclamanta nu și-a îndeplinit niciodată obligația de a demonstra necesitatea transferului de date, prevăzută la articolul 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001, este suficient de amintit că, astfel cum s-a constatat la punctele 107 și 108 de mai sus, din moment ce divulgarea conduce la aplicarea articolului 2 din Regulamentul nr. 1049/2001 și aceasta nu intră sub incidența excepției prevăzute la articolul 4 alineatul (1) litera (b) din regulamentul menționat, solicitantul nu trebuie să demonstreze necesitatea în sensul articolului 8 litera (b) din Regulamentul nr. 45/2001. Prin urmare, argumentul Comisiei, potrivit căruia comunicarea identității participanților nu ar aduce clarificări suplimentare asupra deciziei sale de a încheia procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, nu poate fi primit.

139 Prin urmare, Comisia a săvârșit o eroare de drept constatând, în cadrul deciziei atacate, că reclamanta nu a făcut dovada unui obiectiv expres și legitim și nici a necesității de a obține numele celor cinci persoane care au participat la reuniune și care s-au opus, după această reuniune, la comunicarea identității lor reclamantei.

140 Trebuie analizată și aplicarea excepției din articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

Cu privire la excepția referitoare la protecția obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit

141 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, instituțiile resping cererile de acces la un document în cazul în care divulgarea conținutului ar putea aduce atingere protecției obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit, cu excepția cazului în care un interes public superior justifică divulgarea conținutului documentului în cauză.

142 Deși reclamanta indică în cererea sa introductivă, din confuzie, articolul 4 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1049/2001, cererea sa trebuie interpretată în sensul că este invocat articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din același regulament, pentru că aceasta este dispoziția pe care Comisia a motivat, în subsidiar, respingerea cererii de acces la conținutul complet al procesului-verbal. În orice caz, în cursul ședinței, reclamanta s-a referit la articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

143 Trebuie amintit că instituția este obligată să analizeze, în fiecare caz în parte, dacă documentele cu privire la care se solicită divulgarea conținutului se înscriu într-adevăr printre excepțiile enumerate în regulamentul privind accesul la documente.

144 În speță, este vorba despre procesul-verbal al unei reuniuni desfășurate în cadrul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor.

145 Cu toate acestea, împrejurarea că documentul în cauză este în legătură cu o procedură de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și că privește, prin urmare, activități de anchetă nu poate să justifice în sine aplicarea excepției invocate (a se vedea în acest sens Hotărârea Bavarian Lager/Comisia, citată anterior, punctul 41). Într-adevăr, astfel cum s-a amintit mai sus, orice excepție de la dreptul de acces trebuie să fie de strictă interpretare și aplicare (Hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2000, Denkavit Nederland/Comisia, T-20/99, Rec., p. II-3011, punctul 45).

146 În această privință, trebuie amintit că activitățile de anchetă ale Comisiei erau deja încheiate la momentul adoptării deciziei atacate, la 18 martie 2004. În fapt, Comisia clasase procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Regatului Unit încă de la 10 decembrie 1997.

147 Astfel, în speță, trebuie verificat dacă documentul privind activități de anchetă poate fi inclus în sfera excepției prevăzute de articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, deși ancheta luase sfârșit, iar procedura privind încălcarea obligațiilor se încheiase cu mai mult de șase ani în urmă.

148 Tribunalul a avut deja ocazia să constate că articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001, care urmărește să confere protecție „obiectivelor activităților de inspecție, de anchetă și de audit", nu este aplicabil decât dacă divulgarea conținutului documentelor în discuție riscă să pună în pericol încheierea activității de inspecție, de anchetă sau de audit (Hotărârea Franchet și Byk/Comisia, citată anterior, punctul 109).

149 În această privință, trebuie remarcat că această excepție, astfel cum rezultă din formularea sa, nu urmărește să protejeze activitățile de anchetă ca atare, ci obiectivul acestor activități, care, după cum rezultă din Hotărârea Bavarian Lager/Comisia, citată anterior (punctul 46), constă, în cazul unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor, în a determina statul membru vizat să se conformeze dreptului comunitar. Or, în speță, Comisia clasase procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva Regatului Unit încă de la 10 decembrie 1997, ca urmare a faptului că legislația în cauză a fost modificată, obiectivul activității de anchetă fiind astfel atins. Așadar, la momentul adoptării deciziei atacate, nu era în desfășurare nicio activitate de anchetă, al cărei obiectiv ar fi putut fi pus în pericol prin divulgarea procesului-verbal cuprinzând numele anumitor reprezentanți ai entităților care au participat la reuniunea din 11 octombrie 1996, și, prin urmare, excepția rezultată din articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001 nu este aplicabilă în speță.

150 Pentru a justifica respingerea cererii de divulgare a conținutului integral al procesului-verbal în cauză, Comisia arată totodată că, în cazul în care numele persoanelor care au furnizat informații Comisiei ar putea fi divulgat împotriva voinței lor,

Comisia s-ar găsi în situația de a fi privată de o sursă prețioasă de informare, ceea ce i-ar putea pune în pericol capacitatea de a efectua anchete cu privire la eventuale încălcări ale legislației comunitare.

151 În această privință, trebuie amintit faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, analiza necesară în vederea soluționării unei cereri de acces la documente trebuie să aibă un caracter concret. Într-adevăr, pe de o parte, simplul fapt că un document privește un interes protejat de o excepție nu poate fi suficient pentru a justifica aplicarea acesteia din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea Denkavit Nederland/Comisia, citată anterior, punctul 45). Pe de altă parte, riscul de a se aduce atingere unui interes protejat trebuie să fie previzibil în mod rezonabil, și nu pur ipotetic. Prin urmare, analiza pe care trebuie să o realizeze instituția pentru a aplica o excepție trebuie efectuată în mod concret și trebuie să reiasă din motivarea deciziei (Hotărârea Tribunalului din 6 aprilie 2000, Kuijer/Consiliul, T-188/98, Rec., p. II-1959, punctul 38, Hotărârea Tribunalului din 13 aprilie 2005, Verein für Konsumenteninformation/Comisia, T-2/03, Rec., p. II-1121, punctele 69 și 72, și Hotărârea Tribunalului Franchet și Byk/Comisia, citată anterior, punctul 115).

152 Astfel, deși necesitatea de a păstra anonimatul persoanelor care transmit Comisiei informații referitoare la eventuale încălcări ale dreptului comunitar constituie un obiectiv legitim care poate justifica decizia Comisiei de a nu încuviința accesul total sau chiar parțial la conținutul anumitor documente, nu este mai puțin adevărat că, în speță, Comisia s a pronunțat in abstracto asupra atingerii pe care divulgarea conținutului documentului vizat cuprinzând respectivele nume ar aduce o activității sale de anchetă, fără a demonstra în mod suficient că divulgarea conținutului acestui document ar aduce în mod concret și efectiv atingere protecției obiectivelor activităților de anchetă. Prin urmare, nu s a demonstrat, în speță, că obiectivul activităților de anchetă ar fi fost pus în pericol în mod concret și efectiv prin divulgarea datelor solicitate la șase ani după încheierea respectivelor activități

153 Pe de altă parte, astfel cum s-a constatat mai sus, procedura de constatare a neîndeplinirii obligațiilor nu prevede un regim de confidențialitate pentru persoanele

care participă la anchete, cu excepția autorului plângerii. Rezultă că, deși Comisia a divulgat conținutul procesului-verbal în discuție fără numele persoanelor care nu i-au dat autorizația de a le divulga, aceasta se datorează faptului că, în principiu, pârâta a apreciat că divulgarea conținutului acestui document nu este inclusă în sfera excepției prevăzute de articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

154 În această privință, referirea Comisiei, în cursul ședinței, la Hotărârea Curții din 7 noiembrie 1985, Adams/Comisia (145/83, Rec., p. 3539), privind confidențialitatea informațiilor care constituie secret profesional nu este pertinentă. Speța privea un informator care denunțase practicile anticoncurențiale ale angajatorului său, Comisia fiind ținută să păstreze secretul asupra identității persoanei informatorului. Or, acest informator i-a cerut în mod expres, de la începutul procedurii, să nu divulge identitatea sa. Totuși, în prezenta speță, astfel cum s-a arătat mai sus, Comisia nu a demonstrat că, în cadrul participării lor la reuniunea în discuție, persoanele vizate ar fi putut considera că beneficiau de un regim de confidențialitate sau că acestea ar fi solicitat Comisiei să nu le dezvăluie identitatea. În plus, astfel cum s-a constatat la punctul 137 de mai sus, întrucât Comisia a divulgat conținutul procesului-verbal, chiar dacă din acesta lipseau anumite nume, trebuie constatat că aceasta a considerat că nu era vorba de informații care constituie secret profesional. În sfârșit, trebuie amintit că nu a fost expus niciun argument de către Comisie, care să demonstreze în ce mod ar fi putut să dăuneze eventualelor activități de anchetă vizate în speță divulgarea numelui persoanelor care și-au exprimat refuzul.

155 În aceste împrejurări, trebuie constatat că nu pot fi primite argumentele întemeiate pe protecția obiectivelor activității de inspecție și de anchetă.

156 În consecință, nu se impune analizarea posibilei existențe a unui interes public superior care să justifice divulgarea documentului vizat.

157 Din cele ce precedă, rezultă că procesul-verbal complet al reuniunii din 11 octombrie 1996, cuprinzând toate numele, nu intră în sfera de aplicare a excepțiilor prevăzute de articolul 4 alineatul (2) a treia liniuță din Regulamentul nr. 1049/2001.

158 Prin urmare, decizia atacată trebuie anulată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

159 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă, conform concluziilor acesteia din urmă.

160 Potrivit articolului 87 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate dispune ca un intervenient să suporte propriile cheltuieli de judecată. În speță, intervenienta în susținerea reclamantei va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) **Anulează Decizia Comisiei din 18 martie 2004 prin care a fost respinsă cererea de acces la conținutul complet al procesului-verbal al reuniunii din 11 octombrie 1996 cuprinzând toate numele.**

2) **Obligă Comisia la plata cheltuielilor de judecată efectuate de The Bavarian Lager Co. Ltd.**

3) **Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (AEPD) suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Jaeger Tiili Czúcz

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 8 noiembrie 2007.

Grefier Președinte

E. Coulon M. Jaeger